

Van út!

Zsolt 16,11

■ HULEJ ENIKŐ

Kisvárdai templomunk és kis gyülekezeti házuk egy nagy udvaron áll, ahol mostanáig nem volt járda a két épület között. Régi vágya volt a híveknek, és most megadatott, hogy utat építsünk, és így könnyebb és biztosabb legyen eljutni az alkalmakra. Hosszú időt vett igénybe a munka, hiszen nem fizetett brigád csinálta, hanem a közösség. Mi. Az Úr segítségével.

Magunk csináltuk – közösen a nyírteleki és a görögszállási testvérekkel, sőt még baptista segítők is akadt. Jött apával a gyermek. Asszonyok, idősek, ifisek is segítettek. S persze az erejük teljében lévő férfiak. Mindenki azt csinálta, amit tudott: ásott, földet talicskázott, utat mért, sódert rendelt, betont kevert, térkövet pakolt, sepregetett, ebédet főzött, imaközösséget vezetett...

Elhúzódtott a munka, hiszen volt olyan hét, amikor mindennap dolgoztunk, de volt, amikor csak egy munkanapot tudtunk összehozni. Volt tízes-húszas létszámú napunk is, de sokszor csak a minimálisan szükséges négy-öt fővel tudtuk munkálkodni. Volt, aki szinte mindig itt volt, de volt, aki csak egy-két napot tudott vállalni az egész építkezés alatt. Hatalmas munka volt ez nekünk, erő feletti, de megkaptuk az Úrtól, amire szükségünk volt. És elkészült a járda nem sokkal karácsony előtt! Menyire vártuk azt a pillanatot, amikor kész lesz, és mi végre járhatunk rajta!

Az utolsó kő behelyezése napján nekem lmk-ra kellett mennem. Amikor hazaértem, az asszonyok, akik az ebédeltetést intézték, még itt voltak. Nagy öröm volt a szívünkben! A fiúk az utolsó simításokat végezték, de meg-megálltak ők is, és mosolyogva bólogattak. Igen, hála az Úrnak!

Aztán Kati néni elköszönt, én pedig mentem a kisházba pakolni. Eltelt vagy fél óra, amikor észrevettem: Kati néni még mindig itt van. Mondtam is neki: „Azt hittem, már elment!” Erre az idős asszony arcán olyan mosoly ragyogott fel, sugárzó, gyermeki örömtől áthatott, hogy számomra ez a mosoly marad a járdaépítés legemlékezetesebb eleme.

„Annyira jó, hogy van járda – mondta –, hogy nem tudok elmenni, csak élvezem, hogy sétálok rajta oda-vissza!” Jót neveltünk, de ugyanezt éreztük mindannyian. Hálát és örömet. Minden porcikánkban éreztük ezt. Teljesen átvárt bennünket ez az érzés!

Nagyon is tudjuk értékelni, hogy van út, amelyen járhatunk, és amelyen biztos léptekkel eljuthatunk a célba. Tudjuk, milyen volt előtte, amikor a pocoktúrások miatt óvatosan lépkedhettünk csak, vagy esőzések idején sáros lábbelinket kellett törölgetnünk a templomajtóban.

Tudatában vagyunk, milyen nagy dolog, hogy van út. Ezt éljük meg most fizikai értelemben Kisvárdán, amikor a templomudvarban álló egyik épületből átmegyünk a másikba. De szimbolikus üzenete is van ennek.

Amikor haladunk életutunkon, arra vágyunk, hogy mindig biztos talaj legyen a lábunk alatt. Ez hol megvan, hol nincs meg. Olykor bukdácsolunk, esünk, sárba lépünk, toporgunk. Máskor gyorsan haladunk, határozottan lépkedünk. Ilyen az élet. Mindannyian így vagyunk ezzel.

De mi van mindeközben velünk lelki-hitbeli téren? Látjuk-e a célt, azt a mennyeit, ahová Isten kegyelméből van már út? Szilárd, kősziklából épült.

Ez az út Jézus Krisztus. Nem utat épített vagy utat mutatott csupán, hanem maga vált úttá a bűnös ember számára. Elvégezte ott a golgotai kereszten a nagy munkát. Egyedül. Csak egyedül ő.

A megváltás az ő munkája, és ő tökéletes munkát végzett. Emberré lett, szolgált, feláldozta az életét és megtörte a halál erejét. Pont úgy, ahogy Isten előre eltervezte és kijelentette. S így a szabadulás a bűnökből és a megérkezés a mennyei Atya ölelő karjaiba lehetőségessé vált minden ember számára.

Ehhez mi semmit nem tudunk hozzátenni saját erőnkéből. Van viszont feladatunk: az, hogy befogadjuk őt, és járjunk az élet útján.

És aki ezt megteszi, az nem vágyik máshova. Úgy jár, mint a mi Kati nénink a kész járdán: él a lehetőséggel, betölti a szívét az öröm, és ragaszkodik hozzá. S ez meg is látszik rajta, és ha alkalma adódik, boldogan beszél is róla...

„*Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobbodon.*” (Zsolt 16,11) Február hónap igéje Dávid bizonyágtétele. A nehéz helyzetben lévő ember bizonyossága ez – Isten megtartó, életet adó hatalmáról. Hitvallás – arról, hogy ő az Úr élet és halál felett. S hogy ez mennyire igaz, azt Jézusban látjuk meg igazán.

Péter apostol ezt a zsolnárt idézte és magyarázta akkor, amikor a Szentlélek érkezésekor összesereglett sokaságnak prédikált (ApCsel 2,25–31).

Dávid szavai (lásd Zsolt 16,10-et is: „...nem hagysz engem a holtak hazájában, nem engeded, hogy híved leszáljon a sírba”) akkor ott önmaga számára csupán reménységet jelentettek, de nem valóságot; évszázadokkal később azonban az Úr Jézusban tényleg valósággá váltak. Ez is egy prófécia, amelyet Jézus beteljesített.

A názáreti Jézus keresztre feszítéséről mindenki tudott, aki Jeruzsálemben tartózkodott akkoriban. Sokan a pünkösti igehallgatók közül maguk is ott lehettek néhány héttel korábban a Pilátusnak „Feszítsd meg!”-et kiabáló tömegben, de a feltámadásról az apostoloknak kellett tanúskodniuk. S személyes bizonyágtételükben hivatkozhattak ószövetségi igékben található isteni kijelentésekre is.

Dávid szavai Jézusban nyertek értelmet. Az *élet* útja az ő halála és feltámadása által épült. Azon járhat mindenki, aki hittel vallja: Jézus a Megváltó. Az út kész. S aki ezen az úton jár, egészen bizonyosan célba jut. Üdvösségre lel.

Az út – építése kiváltság, megléte kegyelem. Kiváltság az, hogy olyan utak építésében vehetünk részt, melyek templomhoz, gyülekezethez, Krisztushoz vezetnek. Szolgálhatunk lehetőségeinkhez mértén, együtt mozdulhatunk a testvérekkel, átélhetjük fizikai és lelki értelemben is ennek áldását. Segíthetünk embertársainknak, hogy eljussanak oda, ahol hangzik Isten igéje, és ahol megismerhetik ők is az Urat. Hálás öröm töltheti be a szívünket most is azért, mert mehetünk, munkálkodhatunk, és továbbadhatjuk a jó hírt, amely így hangzik: „...*úgy szerette Isten a világot, hogy egyszerűen Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (Jn 3,16)

Az viszont kegyelem, hogy az üdvösség útja készen kapott út – ezért mi nem tettünk és nem is tehetünk semmit! Immár kétezer éve adott ez a lehetőség minden ember számára. Isten ajándéka, hogy eljött a Megváltó, és a Szabadító Krisztus most is itt van! Így, miközben járjuk életutunkat, Jézus által járhatunk az *élet útján*, hiszen ő mondta: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak én általam.*” (Jn 14,6)